

INVASIÓ NO SUBTIL

CONXITA JIMÉNEZ ABRIL
Membre de l'Escola de Lletres

Avui escriu...

Conxita Jiménez. Tortosina resident a Tarragona. Va rebre el premi Revista Mirall 2017 amb el recull 'El cant dels mol·luscs', pendent de publicació. Té publicats en reculls col·lectius els relats 'El clip' i 'La cova de les meravelles'.

L'ascensor va tardar molt a obrir-se'm, com si s'hagués equivocat. Però havia arribat a la meua planta amb la precisió de sempre, encara que em va estranyar la tonalitat del passadís, amb una textura visual propera a la del vapor i la flaire degradada d'un matís entre erràtic i somnolent. En aquells moments, encara transportava els efectes hipnòtics d'una jornada laboral avorrida i mal pagada, i qualsevol fenomen que se'm presentés el podia considerar perdonable. Per això no em va sorprendre aquell ésser que m'observava fixament i a contrallum davant de la porta. Era allí, amb un posat tendre i ombrívol, com si m'esperés, de fet no emetia cap soroll, avesat al silenci com una au de rapinya. Però, en canvi, el seu aspecte era més aviat el d'una bèstia diüma, desconcertant i terrorífica. Em recordava un griu, amb la diferència que la seva meitat superior, en lloc del cos d'una àguila, era

L'animalot botava amb frenesí sobre el meu llit i li estampava sense pietat l'empremta permanent de les seves peülles

@MRARTWORKS

el d'un gall d'indi i la inferior, en lloc del cos d'un lleó, era el d'un porquet. Tenia una mirada apègalo-sa, absorbent. I, de seguida, en obrir la porta, introduí ràpidament el pap al meu habitacle i entrà corrents ben endins a empastifar-me'l amb les seves potes de porc.

I endemà casa meua feia una olor de bestiar que tombava. La ferum s'havia estès fins a escolar-se per sota de la porta de l'ascensor, havia travessat el passadís sencer, m'havia envoltat, m'havia ascendit des dels talons fins a les solapes i s'hi havia instal·lat amb tota la seva plenitud per tot el meu cos fins a esclatar-me davant del nas. Quan vaig obrir la porta del dormitori em va arribar una altra bufetada de pudor encara molt més exagerada i efervescent, i en encendre el llum vaig topar-me cara a cara amb l'efi-

L'Escola de Lletres de Tarragona

és una escola de formació permanent que actua com a plataforma formativa i com a agent dinamitzador cultural amb voluntat de promocionar i difondre les lletres i la literatura catalanes al Camp de Tarragona.

gie rosàcia i viscosa d'un gall d'indi de grandària humana. L'animalot botava amb frenesí sobre el meu llit i li estampava sense pietat l'empremta permanent de les seves peülles sucades de fems. Algú em va pegar un clatellot amb prou violència. Era un altre indiot, aquest de grandària natural que, malgrat estar mig esplomat i esgotat pel pes mort dels pernells de la seva altra meitat, encara era capaç de volar. Però el més estressant és que no era l'únic: després de dirigir la mirada cap al sostre vaig poder observar que tota l'habitació era plena d'exemplars com aquells.

En advertir la meua presència se m'encararen unànimement amb intencions malèvols i, gairebé no vaig tenir temps de tancar la porta i respirar, que començaren a emergir-ne més i més i més per tot el

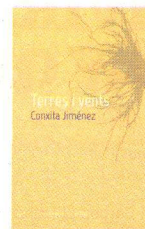
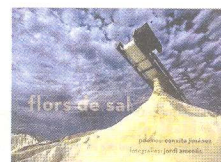
passadís... com sol ocórrer en aquestes situacions, no vaig poder veure ningú per tota la planta. No emetien cap so, només volaven, pudien i em perseguïen, venien de tots els llocs, l'olor era ja pràcticament d'una espessor asfixiant.

Sortosament em vaig adonar que al replà de l'escala es resguardaven els altres veïns, ho contemplaven tot amb expressions entre expectants i suspicaces, amb un dubte basculant sobre si aquells ens voladors no identificats provenien d'un ou de Pasqua o de l'empelt tronat d'un apassionat de la mitologia. Però, malgrat la commoció inicial, vam arribar a la conclusió que no podíem deixar que aquelles aus porquines ens envaïssin l'edifici, que això era inadmissible i que havíem de convocar una junta extraordinària.

Després d'una discussió entre formal i esotèrica vam concloure que aquells grius peculiars segurament ja tenien en algun lloc no molt profund els seus nius peculiars i que havien estat uns mal educats d'irrompre d'aquella manera despòtica i traïdorena en el nostre immoble. Per acord majoritari vam considerar abusiva la seva visita, vam decidir que cadascú havia de tornar al seu lloc i que, a partir d'ara, tot això havia de servir-me d'avís per no deixar entrar mai més desconeguts a casa meua, per innocents que semblessin...

De tant en tant encara és l'hora que dirigeixo els ulls al cel per si hi hagués algun d'ells sobrevolant-me, ensumo l'edredó en arribar a casa i... no puc estar-me de caminar pels passadissos amb la llanterna i el sedàs.

Trajectòria literària Reculls de poesia

● Conxita Jiménez Abril ha publicat els reculls de poesia 'La cruïlla', 'Flors de sal', 'La ciutat adormida' i 'Terres i vents', premi Serret 2014.